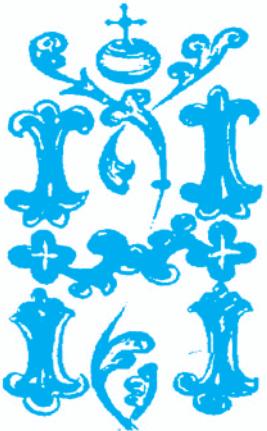

ΚΩΔ.: 4295
ΕΛΤΑ
Hellenic Post

ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΝΟ
ΤΕΛΟΣ
ΤΟΧ. παρόδιο
Αρβιλίς Αθηναίας

Φωνή ΤΗΣ ΕΝΟΡΙΑΣ

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΑΝΑ' 55 55 ΧΡΟΝΙΑ ΜΕΤΑ...

«Φωνή βοῶντος
ἐν τῇ ἐρήμῳ,
έτοιμάσατε τὴν
όδον τοῦ Κυρίου»
(Ματθ. γ', 3)

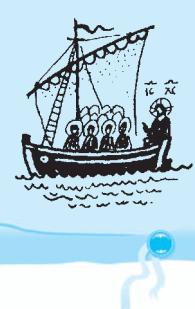
Εκδίδεται
με την ευλογία
του Σεβασμιωτάτου
Μητροπολίτου
Μυτιλήνης
κ. Ιακώβου

Τρίμηνο περιοδικό
Ενορίας
Τιμίου Προδρόμου
Λισβορίου Λέσβου

ΙΟΥΛΙΟΣ-ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ
2010

Έτος 19^ο
Αρ. Φύλλου 67

Ρωμιοσύνη-Ρωμιοσύνη δεν θα ηγυχάσεις ώια,
ένα χρόνο ζεις ειρήνη και τριάντα στην φωτιά...

ΛΙΣΒΟΡΙ...

ΠΥΡΡΑΙΩΝ ΓΗ...

ΒΑΣΙΛΙΚΩΝ ΧΩΡΙΩΝ ΧΩΡΑ

33ο

π. Γεωργίου Αλεντά

Ο ΓΑΜΟΣ ΣΤΟ ΛΙΣΒΟΡΙ

1ο

«ΛΙΣΒΟΡΙΑΝΟΣ ΓΑΜΟΣ»

Με τούτη τη φράση θα μπορούσαμε να ξεκινήσουμε την αναφοράμας στα ήθη και τα έθη που αφορούν και έχουν σχέση με το ΓΑΜΟ στο Λισβόρι.

Μεγάλος στην ηλικία Λισβοριανός που πέρασε και γνώρισε πολλά, μας είπε πως παλαιότερα όταν κάπου γινόταν ένας πλούσιος και χλιδάτος, με πολλά γλέντια, φαγητά και χορούς γάμος, λέγανε πως έγινε «Λισβοριανός γάμος».

Αυτό σημαίνει πως ο γάμος στο Λισβόρι από πολύ παλιά, πέρα βέβαια από Μυστήριο που όλοι το προσέγγιζαν και το τιμούσαν με περισσή ευλάβεια ήταν και ένα κοσμικό γεγονός με αρκετά μεγάλο βεληνεκές όχι μόνο για την κοινωνία του χωριού αλλά και της ευρύτερης περιοχής.

Ένα δρώμενο που εμπλέκει όλο το χωριό και που ξεκινούσε με τη γνωριμία – αρραβώνα, για να καταλήξει στο «Χορό του Ήσαϊα», μέσα στον «Άγιο Γιάννη» και πιο παλιά ακόμα στα σπίτι και να συνεχιστεί για αρκετές μέρες μετά αλλά και για μια ολόκληρη ζωή.

Βέβαια δεν παραβλέπουμε πως τα χρόνια εκείνα κυριαρχούσε ο γάμος «επιχείρηση». Το παζάρεμα ανάλογα με το τι έχει η νύφη κυρίως, αλλά και ο γαμπρός, «αν η νύφη κρατούσε από μεγάλο τζάκι», αφού ουσιαστικά επιδιωκόταν η ένωση δύο περιουσιών και ήτανε ψεγάδι ένας πλούσιος γαμπρός να πάρει μια φτωχιά νύφη ή και το αντίθετο.

Ο γάμος «εξ έρωτος», (στον οποίο δεν εξεταζόταν τα περιουσιακά στοιχεία), έρχεται σε δεύτερη μοί-

ρα. Κατά κανόνα δε λογαριάζεται η γνώμη και τα αισθήματα των «προς Γάμου κοινωνιάν», των παιδιών, αλλά η γνώμη των γονέων και κυρίως του πατέρα. Από δε τη γνώμη και τις απόψεις αυτών για χωράφια, λεφτά και περιουσίες εξαρτιόταν και ο γάμος των παιδιών τους.

Τέλος έχουμε και «το νοσοκομειακό γάμο», (που γινόταν ανάμεσα σε άτομα προχωρημένης ηλικίας, υπάρχουν περιπτώσεις σε διαφορά ηλικίας ακόμα και είκοσι χρόνων - οπότε φροντίζει η γυναίκα, νοσοκόμα, τον άνδρα).

Και στις τρεις αυτές περιπτώσεις, αφού κατά πρώτο λόγο, το αποφάσιζε ο άνδρας και επιθυμούσε το γάμο, το λόγο είχαν οι προξενήτρες - προξενητάδες μια και οι προγαμιαίες σχέσεις ανάμεσα στους άμεσα ενδιαφερομένους όχι μόνο ήταν κάτι το απαγορευμένο και δεν επιτρεπόταν, αλλά και όταν αυτές υπήρχαν, και υπήρχαν όπως είναι φυσικό, αλλά εν απολύτω σιωπή και ιεροκρυφίως.. Αν μαθαινόταν κάτι τέτοιο, στο χωριό γινόταν μεγάλο σούσουρο. Στις γειτονίες και στα υγιέρεια δεν είχανε άλλη από αυτή τη συζήτηση και η κάθε μια έλεγε το μακρύ της και το κοντό της. Η κοπέλα κυρίως, στιγματίζόταν και τη χαρακτήριζαν με μπόλικα όχι και τόσο ευπρεπή επίθετα

Τότε έρχεται «ο από μηχανής θεός» για να δώσει τη λύση. Οι δύο νέοι άμεσα έπρεπε να κανονίσουν τα του αρραβώνα και τα του γάμου τους.. Διαφορετικά η κατάσταση διαμορφωνόταν πολύ προβληματική ιδίως για

την κοπέλα και την οικογένειά της. Και όχι μόνο προβληματική, αλλά είχε και άμεσες συνέπειες για την αποκατάστασή της, αφού «βγήκε το όνομά της», και κανένας δεν θα ήθελε να πάρει μια γυναίκα «που ακούστηκε» με άλλον. Εδώ βέβαια επηρέαζαν σε μεγάλο βαθμό και οι συμβουλές που έδιναν οι γονείς και οι συγγενείς στο νέο και η γενικότερη νοοτροπία που καθόριζε την απόφαση του για την εκλογή του συζύγου. Έτσι λοιπόν, ενώ ο άνδρας θεωρούνταν έξυπνος και «άνδρας» αν είχε πολλές «γιαφουκλούδις» - ήταν ένα συν γι' αυτόν -, αν η γυναίκα είχε κάποια σχέση πριν από το γάμο, ήτανε ψεγάδι και δεν την προτιμούσαν για νύφη.

Λένε στο χωριό για μια δασκάλα που έκανε μάθημα στα παιδιά μιας οικογένειας. Οι γονείς των παιδιών χώρισαν για άλλους δικούς τους λόγους, κάποιοι όμως συκοφάντησαν τη δασκάλα, που ήταν εξαίρετος άνθρωπος, και χαρακτήρας και έτσι δεν μπόρεσε ποτέ να παντρευτεί.

Κάποια γνωριμία ή καλύτερα κάποιο πλησίασμα

**Όμορφο τριαντάφυλλο και κεμερζί βαμμένο
Πολλές αγάπες έκανα, μα μ' έχεις σκλαβωμένο.**

**Κρυφά όχι την αγάπη σου και δεν το φανερώνω
Να μην γνωρίζει άνθρωπος, με τι μεράκι λιώνω.**

**Κυπαρισσάκι μ' αψηλό με το σταυρό στη μέση
Όποιος λέ' δε σ' αγαπώ η γλώσσα του να πέσει.**

**Όχον γλυκά που σ' αγαπώ σαν το νερό που τρέχει
Σαν το Γιορδάνη ποταμό που στερεό δεν έχει.**

**Πι' ήλιους τσι του φιγγαράκ' συμφουνήσανι τα δυο
Τσι σου χαρίσανι μικρόμ' τσι τα' χάρις πούχιν τσι τα δυο.**

ανάμεσα στους νέους γινότανε με τις διάφορες εκδηλώσεις στο χωριό με επίκεντρο βέβαια την εκκλησιαστική ζωή. Για παράδειγμα σε πανηγύρια, σε γάμους και σε άλλες παρόμοιες εκδηλώσεις έβλεπαν (από μακριά πάντα) ο ένας τον άλλον και πλεκόταν το ειδύλλιο. Ακόμα και η βόλτα – νυφοπάζαρο – που γινόταν στην είσοδο του χωριού (γίνεται ακόμα και σήμερα στο ίδιο μέρος), και στην αυλή της Εκκλησίας ή και στα ξωκλήσια, σε γιορτές και πανηγύρια, οι νέοι αντάλλασσαν ματιές, χαμόγελα και γνεψίματα, στα κρυφά. Αν τύχαινε να είναι περίοδος του Πάσχα, ο νέος που είχε πάρει κάποιο μεγαλύτερο θάρρος έστω και από ένα χαμόγελο, έστελνε στην κοπέλα με ένα μικρό παιδί, για να μην μαθευτεί, το μαντήλι του με κόκκινα αυγά και αυτό αποτελούσε εκδήλωση της αγάπης του. Αν η κοπέλα συμφωνούσε ανταπέδιδε το δώρο.

Γινόντουσαν και οι περίφημες καντάδες τη νύχτα στα σκοτεινά κάτω απ' το παράθυρο της κοπέλας με όμορφα ερωτικά τραγούδια.

Μαλαματένι μου σταυρέ βιλούδο θα σε ντύσω

Να συ φουρώ στο στήθος μου να μη σε λησμονήσω.

**-Γιατί καρδιά μου αγκομαχείς, γιατί βαριοστενάζεις,
Βαρύ γονμάρι δε κρατείς, βουνά δεν ανεβαίνεις;**

**-Κάλλιο να νέβαινα βουνό να σήκουνα γονμάρι,
Παρά τα μάτια π' αγαπώ άλλους να μου τα πάρει.**

**Ανάμισα στα φρύδια σου, είνι μπαχτσές μι τ' άνθη,
Και μπήκα και σεργιάνισα κι ο λογισμός μου εχάθη.**

**Να σ' αγαπώ είν' όνειρο, να σ' αρνηθώ λυπούμαι,
Να σ' απολάψου δε μπουρώ γι' αυτό παραπονούμαι.**

Στην περίπτωση αυτή που είχε αναπτυχθεί κάποιος συναισθηματικός δεσμός, οι προξενήτρες στέλνονται τυπικά για να επισημοποιήσουν τη σχέση τους, να πάρουν τη συγκατάθεση των γονιών και να ακολουθήσουν οι αρραβώνες. Αν όμως τα κριτήρια και τα κίνητρα για το γάμο ήταν διαφορετικά (κυρίως οικονομικά) και δεν υπήρχε κανένας δεσμός συναισθηματικός ανάμεσα στους δύο νέους, οι προξενήτρες έπαιζαν ρόλο πρωταρχικό.

ΤΑ ΠΡΟΙΚΟΣΥΜΦΩΝΑ

Όταν έκλεινε τη συμφωνία στο σπίτι της νύφης ο προξενητής ή η προξενήτρα. Ο πατέρας δήλωνε ότι είχε νάδσει στην κόρη του για προίκα. Κάποιες φορές μάλιστα τα σημείωναν σε ένα πρόχειρο χαρτί κι αφού πλέον ο γαμπρός προχωρούσε στον αρραβώνα μαζεύονταν οι συμπέθεροι και τα αδέλφια για να κλείσει επίσημα πλέον η συμφωνία με τη σύνταξη του προικοσύμφωνου. Στις πιο ευκατάστατες οικογένειες για τη συγγραφή και την εγκυρότητα του προικοσύμφωνου συμμετείχε ο νοτάριος δηλαδή ο συμβολαιογράφος.

Τα προικοσύμφωνα ξεκινούσαν πάντα με την επίκληση της Αγίας Τριάδας. Σε πολλά απ' αυτά στο πάνω μέρος σχεδίαζαν το σταυρό με το Ιησούς Χριστός Νικά. Είναι πολύ ενδιαφέρουσα η μελέτη τέτοιων προικοσυμφώνων για συγκεκομένο τόπο από την οποία ο μελετητής μπορεί να βγάλει συμπεράσματα για την κοινωνική και οικονομική κατάσταση των ανθρώπων στη συγκεκριμένη εποχή. Τα προικοσύμφωνα είναι κείμενα λαϊκά, ανορθόγραφα γραμμένα και ασύνταχτα, όπου κυριαρχεί το γλωσσικό ιδίωμα του τόπου και δίνουν πάμπολλες πληροφορίες για την οικιακή οικονομία, την ενδυμασία, την κτηματική ορολογία κλπ.

Όλα τα προικοσύμφωνα τελειώνουν με την ευχή των γονέων και τις υπογραφές τους, που όμως επειδή πολλοί ήταν αγράμματοι υπέγραφαν και κάποιοι μάρτυρες. Σε περίπτωση που ο αρραβώνας διαλύσταν τότε ο νοτάριος συνέτασσε έγγραφο σύμφωνα με το οποίο ακυρωνόταν το προικοσύμφωνο. Όταν υπογραφόταν το προικοσύμφωνο ακολουθούσε σε στενό οικογενειακό κύκλο τραπέζι και γλέντι.

(«ΠΑΡΑΘΥΡΟ ΣΤΗΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ» ΤΕΥΧΟΣ 55 ΙΑΝ. – ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 2009 σελ. 19).

Η ΥΨΩΣΗ ΤΟΥ ΤΙΜΙΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ

μπανεβάσματά τους, τα ενδιαφέροντά τους, τις χαρές και τις λύπες τους, χωρίς καμία αναφορά σε ό,τι συμβαίνει μέσα στο ναό. Γιατί λοιπόν συνεχίζουμε να επαναλαμβάνουμε τα λόγια σχετικά με τον οικουμενικό θρίαμβο του Σταυρού, και να ψάλλουμε συνέχεια πως ο Σταυρός είναι ακαταμάχητος; Είναι λυπηρό, θα πρέπει να το παραδεχθούμε πως πολλοί χριστιανοί δεν μπορούν να απαντήσουν σ' αυτό το ερώτημα. Έχουν συνηθίσει να βλέπουν την εκκλησία σαν σε εξορία, στην περιφέρεια της ζωής τους, αποκομμένη από τον πολιτισμό, τη ζωή, το σχολείο, από παντού. ..

... Μου φαίνεται πως συνεχίζουμε να εορτάζουμε την Ύψωση του τιμίου Σταυρού και να επαναλαμβάνουμε τα αρχαία νικητήρια λόγια όχι απλώς για να εξυμνήσουμε μια νίκη που κερδίσαμε ή για να θυμηθούμε ένα παρελθόν που δεν υπάρχει πλέον, αλλά για να σκεφθούμε βαθύτερα το νόημα που έχει η λέξη «νίκη» για τη Χριστιανική πίστη. Ίσως μόνο τώρα, απογυμνωμένοι καθώς είμαστε από την εξωτερική εξουσία και δόξα, από την κυβερνητική υποστήριξη και τον ανείπωτο πλούτο, από όλα τα φανερά σύμβολα της νίκης, μπορέσουμε να καταλάβουμε πως όλα αυτά δεν αποτελούσαν ίσως τη γνήσια νίκη. Ο σταυρός που υψωνόταν πάνω από τα πλήθη εκείνη την εποχή ήταν καλυμμένος με χρυσό και άργυρο και στολισμένος με πολύτιμους λίθους. Κανείς όμως χρυσός, άργυρος ή πολύτιμος λίθος δεν μπορεί να εξαφανίσει το αρχικό νόημα του Σταυρού ως οργάνου ταπείνωσης, βασάνων και εκτέλεσης, στο οποίο καρφωνόταν κάποιος, περιφρονημένος από όλους, ασθμαίνοντας από τον πόνο και τη δίψα. Έχουμε το θάρρος να αναρωτηθούμε: αν πέθαιναν όλα αυτά τα Χριστιανικά βασίλεια και οι πολιτισμοί, αν η ήττα υποκαθιστούσε τη νίκη, δε θα συνέβαινε αυτό επειδή εμείς οι χριστιανοί γίναμε τυφλοί μπροστά στο έσχατο νόημα και το αληθινό περιεχόμενο του σημαντικότερου συμβόλου του Χριστιανισμού; Αποφασίσαμε να αποκρύψει αυτό το νόημα ο χρυσός και ο άργυρος. Αποφασίσαμε επίσης πως ο Θεός επιθυμεί τη λατρεία του παρελθόντος.

Τιμούμε το Σταυρό, τον υψώνουμε, ψέλνουμε τη νίκη του Χριστού: δε σημαίνει αυτό πάνω απ' όλα πίστη στον Σταυρωμένο και πίστη πως ο Σταυρός είναι ένα σημείο φοβερής ήττας; Καθότι ο Σταυρός γίνεται νίκη και θρίαμβος μόνο επειδή είναι ήττα, και μόνο στο μέτρο που γίνεται αποδεκτός ως ήττα. Όχι, ο Χριστός δεν εισήλθε στον κόσμο για να νικήσει με έναν εξωτερικό τρόπο. Του προσφέρθηκε ένα βασίλειο, αλλά το αρνήθηκε. Ακόμη και τη στιγμή που προδομένος πέθαινε, είπε: «ή δοκείς ότι ου δύναμαι ἀρτὶ παρακαλέσαι τὸν πατέρα μου, καὶ παραστήσει μοι πλείους ἡ δώδεκα λεγεώνας αγγέλων;» (Ματθ. 26,53). Οστόσο ο Χριστός ποτέ άλλοτε δεν ήταν περισσότερο βασιλιάς παρά όταν ανέβηκε στο Γολγοθά, φέροντας στους ώμους του το Σταυρό, ενώ το γεμάτο μίσος και χλευασμό πλήθος Τον περικύλωνε. Ποτέ άλλοτε δεν ήταν εμφανέστερη η βασιλική εξουσία Του παρά όταν Τον έφερε ο Πιλάτος μπροστά στο πλήθος, ντυμένο την πορφύρα, καταδικασμένο σε θάνατο ως εγκληματία, με το ακάνθινο στεφάνι στο κεφάλι, και τον Πιλάτο να λέει στον εξαγριωμένο όχλο: «ίδε ο βασιλεύς υμών». Μόνο εδώ μπορούμε να δούμε ολόκληρο το μυστήριο του Χριστιανισμού, επειδή η νίκη του Χριστιανισμού βρίσκεται στη χαρούμενη πίστη πως εδώ, μέσα από τον περιφρονημένο, σταυρωμένο και καταδικασμένο άνθρωπο, η αγάπη του Θεού άρχισε να φωτίζει τον κόσμο και άνοιξε ένα βασίλειο που κανείς δεν έχει δικαίωμα να κλείσει.

Ο καθένας μας λοιπόν πρέπει να δεχθεί το Χριστό με όλη του την καρδιά, όλη του την ψυχή και όλη του την ελπίδα. Ειδάλλως όλες οι εξωτερικές νίκες είναι χωρίς νόημα.

... Παρόλα αυτά ο Σταυρός υψώνεται ακόμη, εκτίθεται και θριαμβεύει. **«Σταυρός η ωραιότης της Εκκλησίας»**. Επειδή σε όποιο σκοτάδι κι αν βρίσκονται οι άνθρωποι, όσο μεγάλος κι αν είναι ο θρίαμβος του κακού σ' αυτόν τον κόσμο, η καρδιά μας γνωρίζει ακόμη και ακούει τα λόγια, **«αλλά θαρσείτε, εγώ νενίκηκα τον κόσμον»**.

Για αιώνες, **στις 14 Σεπτεμβρίου**, την ημέρα που γιορτάζεται στους ναούς η εορτή της υψώσεως του Τιμίου Σταυρού, ο επίσκοπος στέκεται στη μέση του ναού και περικυκλωμένος από τον κλήρο, υψώνει με μεγαλοπρέπεια το σταυρό ψηλά πάνω από το εκκλησίασμα και ευλογεί τους πιστούς στα τέσσερα σημεία του ορίζοντα, ενώ ο χορός ψέλνει το: «Κύριε ελέησον!» Αυτός ήταν ο εορτασμός στην Χριστιανική αυτοκρατορία, μια αυτοκρατορία που γεννήθηκε κάτω από το σημείο του Σταυρού την ημέρα που ο Μέγας Κωνσταντίνος είδε το όραμα ψηλά στον ουρανό, και άκουσε τις λέξεις «Ἐν τούτῳ νίκα...»..

...Σήμερα όμως, η πολυτάραχη μεγαλούπολη που περιβάλλει την εκκλησία δε συμμετέχει σ' αυτόν το μυστικό θρίαμβο και είναι εντελώς αποκομμένη απ' αυτόν. Τα εκατομμύρια των κατοίκων της θα συνεχίσουν να ζουν κανονικά με τα σκα-

Από το βιβλίο «π. Αλέξανδρος Σμέμαν ΕΟΡΤΟΛΟΓΙΟ ΕΤΗΣΙΟΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΣ ΚΥΚΛΟΣ ΒΙΩΣΗ ΤΗΣ ΠΙΣΤΗΣ- Β' Μετάφραση από το Αγγλικό: Ιωσήφ Ροηλίδης ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΑΚΡΙΤΑΣ

Η ΣΤΑΔΙΑΚΗ ΚΑΤΑΡΓΗΣΗ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΩΝ ΣΥΜΒΟΛΩΝ

ΚΑΙ Η ΙΔΡΥΣΗ ΤΕΜΕΝΩΝ

Tο 2003 φέρεται το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο να προέβη σε ψήφισμα όπου δεν φαίνεται να μειοψήφησαν οι Έλληνες Ευρωβουλευτές το οποίο αναφέρει: «Ο Πολιτισμός της Ευρώπης στηρίζεται στον Χριστιανισμό, τον Ιουδαϊσμό και στο Ισλάμ».

Το ισχύον Σύνταγμα μας γράφει ότι η Ελευθερία της θρησκευτικής συνείδησης είναι απαραβίαστη. Ασφαλώς, στην Ελλάδα λειτουργούν χώροι λατρείας διαφόρων Χριστιανικών δογμάτων, λειτουργούν επίσης συναγωγές και τεμένη. Σύμφωνα, με τη νομολογία του Δικαστηρίου Ανθρωπίνων δικαιωμάτων, η Πολιτεία είναι υποχρεωμένη να χορηγήσει άδεια ανέγερσης χώρων λατρείας χωρίς την συγκατάθεση της Ορθόδοξης Εκκλησίας.

Την δαπάνη κατασκευής του χώρου λατρείας ασφαλώς πρέπει να την καταβάλουν οι οπαδοί της κάθε θρησκείας. Στην Αθήνα σήμερα, λειτουργούν περίπου 100 τεμένη, απύπας αναγνωρισμένα, και αυτά βρίσκονται στον Ν. Κόσμο, στον Πειραιά, στο Κερατσίνι, στο Γουδί, στο Παγκράτι, κλπ.

Δια την ίδρυση τεμένους στην Ελλάδα, το θέμα τέθηκε για πρώτη φορά στη δεκαετία του 1930 και στη συνέχεια πολλές φορές από τους πρέσβεις Μουσουλμανικών κρατών, χωρίς να δεχθούν το δικαίωμα της αμοιβαιόπτητας. Παρότι, οι Έλληνες δημιούργησαν μεγάλο μέρος του Πολιτισμού τους, στις χώρες των και σήμερα κρύβουν την ταυτότητα των Ελληνικών Μνημείων.

Το έτος 2000 εγένετο πρόταση να ανεγερθεί τέμενος στην Παιανία Αττικής και αντέδρασαν οι κάτοικοι και η Αρχεπισκοπή Αθηνών. Σήμερα η Κυβέρνηση ανακοίνωσε ότι το τέμενος θα γίνει στον Βοτανικό Αττικής, μάλιστα με δαπάνες του Ελληνικού κράτους και θα είναι χωρητικότητας 500 ατόμων. Ασφαλώς θα ζητήσουν μελλοντικά να δημιουργήσουν νέα τεμένη, δοθέντος ότι στην Ελλάδα σήμερα ζουν περίπου 750.000 μουσουλμάνοι εκ των οποίων οι 650.000 μένουν στην Αττική. Και θα ακολουθήσουν και άλλες θρησκείες, π.χ. Ινδουιστές, Βουδιστές, κλπ. και ελπίζουμε να μην ζητηθεί να πληρώνονται οι Ιμάμηδες από το Ελληνικό Κράτος.

Η ΕΙΚΟΝΟΜΑΧΙΑ

Δικηγόροι Θεσσαλονίκης με προσφυγή των, στο Συμβούλιο της Επικρατείας, ζητούν την απομάκρυνση των εικόνων από τις δικαστικές αίθουσες με το αιτιολογικό ότι προσβάλλεται η αξιοπρέπεια τους, στο χώρο της εργασίας και ότι η ανάρτηση των εικόνων είναι αντισυνταγματική και αντίθετη στην Ευρωπαϊκή Σύμβαση Δικαιωμάτων του Ανθρώπου.

Η Ιερά Σύνοδος της Εκκλησίας της Ελλάδος, ορθώς εξέφρασε την δυσαρέσκεια της για την προσπάθεια κατάργησης των θρησκευτικών συμβόλων και οι Δικηγόροι της θα προβούν στις νόμιμες διαδικασίες. Το Διοικητικό Εφετείο Θεσσαλονίκης έκρινε ότι το θέμα συνδέεται με την ιστορία του Ελληνικού Έθνους και μόνη αρμόδια να τοποθετηθεί είναι η Πολιτεία.

Σημειώνουμε ότι και στην Γερμανία η Τουρκικής καταγωγής Υπουργός Κοινωνικών Υποθέσεων υποστήριξε ότι πρέπει να απαγορευθούν οι σταυροί από τις σχολικές τάξεις.

Με αυτά τα δεδομένα, εμείς θεωρούμε ότι η απαγόρευση των θρησκευτικών συμβόλων είναι μια αρχή του χωρισμού Κράτους - θρησκείας, δηλαδή του λαϊκού κράτους και η τυχόν απαγόρευση των συμβόλων αυτών είναι προσβολή της θρησκευτικής συνειδήσεως. Η Ορθόδοξη Εκκλησία ουδέποτε ζήτησε από το Κράτος την ανάρτηση εικόνων οπουδήποτε.

Η τοποθέτηση εικόνων σε δημόσια και ιδιωτικά γραφεία δεν επιβλήθηκε από το κράτος, είναι έθιμο που καθιερώθηκε από την μεγάλη πλειοψηφία των ορθοδόξων Ελλήνων και κάθε αντίθετη άποψη ή ενέργεια, προσβάλλει την ελευθερία συνειδήσεως των πολιτών (άρθρο 13 του Συντάγματος).

Σύμφωνα και με δημοσκόπηση που έκανε η BA33 το 82,3% του Ελληνικού λαού θέλει τις εικόνες και τον σταυρό στα σχολεία και στα υπόλοιπα κτίρια δημόσιας διοίκησης.

Η ΚΑΤΑΡΓΗΣΗ ΤΩΝ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΩΝ

Το Συμβούλιο της Επικρατείας αποφάσισε ότι το μάθημα των Θρησκευτικών πρέπει να διδάσκεται στα σχολεία υποχρεωτικά κατά το ορθόδοξο δόγμα για να ικανοποιηθεί η αξίωση των ορθοδόξων γονέων που αποτελούν την συντριπτική πλειοψηφία του λαού και όποιος δεν είναι ορθόδοξος δικαιούται να απόσχει του μαθήματος και μάλιστα αζημίως.

Η ΚΑΤΑΡΓΗΣΗ ΤΟΥ ΟΡΚΟΥ

Το Συμβούλιο της Επικρατείας δέχθηκε ότι ο όρκος δεν είναι υποχρεωτικά θρησκευτικός, του αλλόθρησκου, του ετερόδοξου και του άθεου, έχοντας το δικαίωμα να ορκισθεί κατά τον τύπο της θρησκείας του. Υποχρεωτικός είναι ο όρκος και όχι ο τύπος του όρκου, ο οποίος μπορεί να είναι και μη θρησκευτικός.

Η ΑΠΟΤΕΦΡΩΣΗ ΤΩΝ ΝΕΚΡΩΝ

Στην Αρχαία Ελλάδα εδίδετο μεγάλη σημασία στον ενταφιασμό και απόδοση τιμών στο πρόσωπο του νεκρού. Το Ελληνικό Κράτος με πρόσφατη απόφαση του, δημιουργεί αποτεφρωτήρια και έτσι όσοι επιθυμούν θα επιλέγουν αντί της ταφής την αποτέφρωση.

Πάντως όλοι γνωρίζουμε ότι τα μνήματα είναι μνημεία της Ιστορίας. Και το μέλλον ενός τόπου βασίζεται στο σεβασμό της ιστορίας του. Στην προσδοκώμενη ανάσταση των νεκρών υπάρχει το πνευματικό στοιχείο και όχι η ύλη του και η Χριστιανική παράδοση αποδίδει μεγάλη τιμή στο νεκρό μόνο με τον ενταφιασμό.

Αναφερθήκαμε σε όλα τα ανωτέρω ελπίζοντας ότι δεν υποδηλώνεται ή υποκρύπτεται αποθρησκευτικοί ή στην νεολαίας και περιθωριοποίηση της Εκκλησίας.

Αθήνα, 25-5-2010
ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ Θ. ΜΠΙΚΑΣ, Δικηγόρος Αθηνών, Νομικός Σύμβουλος ΤΠΟΕΚΕ ε.τ.
(περιοδικό ΕΝΟΡΙΑ 1054/27/5/2010)

Nύχτα 6ης προς 7η Σεπτεμβρίου... Ένας εξαγριωμένος όχλος ξεχύνεται στους ρωμαϊκούς μαχαλάδες της Κωνσταντινούπολης και ρημάζει. σπίτια, καταστήματα, εκκλησιές, σχολειά, περιουσίες, ζωές. Χτυπούν κατασηματάρχες και νοικοκυράριους, κατεβάζουν προθήκες, πετούν και τσαλαπατούν εμπορεύματα, πυρπολούν...

Την προηγούμενη, 5 Σεπτεμβρίου του 1955, ένα μασούρι δυναμίτιδας έχει εκραγεί στον κήπο του τουρκικού προξενείου στην Θεσσαλονίκη, το οίκημα που συνδέεται με τον Κεμάλ Ατατούρκ, σπάζοντας μερικά τζάμια και πυροδοτώντας ένα πογκρόμ διώξεων κατά των Ρωμιών, 650 χιλιόμετρα μακριά, καθώς ο τουρκικός Τύπος παρουσιάζει την «καταστροφή στο σπίτι του Κεμάλ» ως ολοκληρωτική.

Η έκρηξη είναι προσχεδιασμένη να λειτουργήσει ως η φωτιά στο φυτίλι, που περιμέ-

Σεπτεμβριανά του '55: «Η αρχή του τέλους» για τον Ελληνισμό της Πόλης

νει από καιρό την πυροδότησή του. Άλλωστε, η κατοπινή αστυνομική έρευνα αποκαλύπτει ότι ο άνθρωπος, που τοποθέτησε τη δυναμίτιδα στον κήπο του προξενείου είναι ο κλητήρας του, ο Χασάν Μεχμέτογλου και έδρασε κατόπιν εντολής του Τούρκου φοιτητή, Οκτάι Εγκίν, του Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης. Αποδεικνύεται, δε, ότι το σχέδιο γνωρίζουν πολύ καλά οι προξενικές αρχές της Τουρκίας στη Θεσσαλονίκη.

Είναι, βλέπεις, η εποχή, που το Κυπριακό κλυδωνίζει επικίνδυνα τις σχέσεις Ελλάδας - Τουρκίας και η Άγκυρα στη διπλωματική της αναμέτρηση με την Αθήνα, αποφασίζει να χρησιμοποιήσει ως διαπραγματευτικό μέσο τούς ελληνορθόδοξους της Πόλης, έχοντας φροντίσει προηγουμένως να παθιάσει τον τουρκικό λαό ενάντια στην «αυτοδιάθεση» της Κύπρου και ως εκ τούτου στην ένωση του πληθυσμού της -στην πλειονότητα ελληνοκυπριακού- με την Ελλάδα. Λίγες μέρες πριν (29 Αυγούστου), είχε ξεκινήσει στο Λονδίνο, με πρωτοβουλία των Βρετανών, η Τριμερής (Ηνωμένο Βασίλειο-Τουρκία-Ελλάδα) Διάσκεψη επί της αυτοδιάθεσης της Κύπρου, μιας και η Ελλάδα είχε προσφύγει για το θέμα στον ΟΗΕ. Οι Βρετανοί ακολουθούν την πατροπαράδοτη διαιρετική πολιτική τους, αφήνουν τη διαρροή πληροφοριών ότι Ελληνοκύπριοι σχεδιάζουν σφαγές σε βάρος Τουρκοκυπρίων, δήλωση την οποία κάνει δημοσίως ο ίδιος ο Τούρκος πρωθυπουργός, και βάζουν την Τουρκία να συγκρουσθεί με την Ελλάδα. Ο Τούρκος υπουργός Εξωτερικών, Φ. Ζορλού, προβαίνοντας στην επιθετική δήλωση «δεν βλέπω λόγο να συνεχίσουμε τη Διάσκεψη μια που η Ελλάδα επιμένει στην ακατανόητη αυτοδιάθεση», τα ... βροντάει και φεύγει και ο' Ελληνας ομόλογός του, Στ. Στεφανόπουλος, επιστρέφει απογοητευμένος στην Αθήνα.

Στην Τουρκία ένα καζάνι μπαίνει στη φωτιά... Η Άγκυρα έχει εμπλακεί για τα καλά στην υπόθεση «αυτοδιάθεση» και παρακρατικοί μαζί με ανθρώπους του πρωθυπουργού Μεντερές υποδαυλίζουν την οργή του λαού. Πολιτικές συγκεντρώσεις με κεντρικά συνθήματα «εδώ είναι Τουρκία και μιλάμε τουρκικά» και «ένωση της Κύπρου με την Τουρκία», συζητήσεις σε υψηλούς τόνους και διενέξεις Τούρκων και Ρωμιών σε χώρους συγκεντρώσεως, καφενεία, μαγέρικα, ακόμη και πανεπιστήμια, κάνουν το καζάνι να βράζει...

Ωστου, το απόγευμα της 6ης Σεπτεμβρίου, με πρόσχημα την «αυθόρυμη λαϊκή έκρηξη» και με αφορμή τη βόμβα στο τουρκικό προξενείο της Θεσσαλονίκης, περί τους 50.000 Τούρκοι πολίτες, εφοδιασμένοι με καδρόνια, αξίνες, λοστούς και πέτρες, ξεκινούν από την πλατεία Ταξίμ, τρέχουν με πάθος και χυμούν με μένος σε βάρος κάθε τι ρωμαϊκού στην Πόλη. Κοντά δέκα ώρες αφανίζουν βιος και ζωές σε Πέρα, Φανάρι, Ταταύλα και από την οργή τους δεν γλυτώνουν Αρμένιοι και Εβραίοι.

Το πρώιμη της 7ης Σεπτεμβρίου βρίσκει τον συγγραφέα Ιαν Φλέμινγκ, πράκτορα της μυστικής υπηρεσίας της Βρετανίας, MI6, ή αλλιώς «Ιντελίτζενς Σέρβις», να περιδιαβάζει στα χαλάσματα του Πέρα, κρατώντας σημειώσεις για την αναφορά του στην υπηρεσία...

Ο, δε απολογισμός της ανθρώπινης λαϊλαπας είναι τραγικός: Τριάντα νεκροί, εκατοντάδες τραυματίες, 200 επισήμως βιασθείσες και βιασθέντες και επιπλέον κατεστραμμένα 4.384 καταστήματα και εργαστήρια, 1.004 σπίτια, 110 εστιατόρια και ζαχαροπλαστεία, 21 εργοστάσια, 11 κλινικές, 12 ξενοδοχεία, 27 φαρμακεία, 71 εκκλησιές, 26 σχολεία, δύο νεκροταφεία, οι πατριαρχικοί τάφοι στη Μονή Βαλουκλή, διάφορα κοινοτικά κέντρα, ρωμαϊκές λέσχες και άλλα.

Η νύχτα των Σεπτεμβριανών του '55 στην Κωνσταντινούπολη, χαρακτηρίσθηκε ως «η αρχή του τέλους» για τον Ελληνισμό της πόλης και κατέλαβε τη δική της σελίδα στην ιστορία της επί δεκαετίες διωκόμενης Ρωμιοσύνης από τα χώματα της απέναντι όχθης του Αιγαίου.

Εκπομπή «Φάκελοι» του Αλέξη Παπαχελά, MEGA

